suunas vähemalt ajuti pidurdub, osalt kindlasti üldiselt hoopis teisesuunalise lüürilise keskuse mõjul, osalt vahest ka isiklikumat laadi sisetakistuste tõttu.

Tuttavate, kuid siiski mitte vananenud väärtuste juurde juhatab Gustav Suitsu 50-a. sünnipäevaks väljaantud valik paremaid ja mõnes suhtes nüüd kohendatud luuletisi „Aastate aknal". Rohkem senitundmatut, kuid juba liiga ajakauget luulet pakub teine pidulik värsiraamat, Jakob Liivi 75-a. sünnipäeva puhuks lugeja kätte saadetud „Päikese veerul".

Eelpoolpuudutatud luuletajate kirjanduslik pale on üldiselt tuttav ja iga uue raamatu puhul oodatakse neilt eeskätt vaid süvenemist, mitte niivõrd hoopis uue pakkumist. Ometi on 1933. a. värsitoodangus ka paar raamatut, mis tahavad olla uute kirjanduslikkude tõdede kuulutajaiks. Siiski pole E. J. Voitk oma „Kevadtuulte" ja Eesti Rahvuskirjanikkude Liidu ega R. Grauberg oma „Hommikuse leiuga" suutnud kuulutada palju muud peale oma üsna suurte pretensioonide (Voitk).

Novelli alal ilmutab K. A. Hindrey „Armastuskiri" mitmeti tugevate sidemete olemasolu kirjanduslikkude tõekspidamistega, mille vastu viimasel ajal ägedasti on võideldud. K. A. Hindrey'd huvitab eeskätt psühholoogiline eksootika, erakordsete isikute erakordsed hingeseisundid, kuid tihti ei lepi ta siseilma eksootikaga, vaid valib oma novellidele ka vastava välisilmestuse, viies sündmustiku kord Aafrikasse, kord eesti muistsusse, vähemalt Pariisigi. Seda irdumist tänapäeva olulisemaiks peetavaist küsimusist lepitab aga see, et Hindrey teda huvitavas andmestikus on enamasti tõesti kodus. Teiselt poolt oskab

Eesti kroonika 1933, lk. 84